

Sygn. akt V CSKP 111/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Tomasz Szanciło (sprawozdawca)

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa A. O.
przeciwko Gminie Miasto Ś.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i
rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił powództwo A. O. o zapłatę od pozwanej Gminy Miasta Ś. (dalej: Gmina) kwoty 80.895 zł tytułem niewypłaconej powódce dotacji w związku z prowadzeniem niepublicznej placówki oświatowej.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 2016 r. powódka złożyła do Wydziału Edukacji Urzędu Miasta w Ś. wniosek o wpisanie do ewidencji przedszkoli niepublicznych Niepublicznego Przedszkola Językowego „C.” w Ś.. Wniosek zawierał braki w zakresie opinii straży pożarnej, która została dołączona w dniu 26 września 2016 r. Wpis został dokonany w dniu 3 października 2016 r. pod numerem [...] /16. W dniu 30 września 2016 r. powódka wystąpiła z wnioskiem o przyznanie dotacji na 2017 r. na potrzeby tej placówki, podając planowaną liczbę uczniów. Pismem z dnia 18 października 2016 r. Prezydent Miasta Ś. poinformował powódkę, że warunkiem koniecznym uzyskania dotacji jest posiadanie wpisu do ewidencji najpóźniej w dniu 30 września.

W ocenie Sądu I instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż w dacie składania wniosku o dotację powódka nie była osobą prowadzącą niepubliczne przedszkole, a tylko taka osoba może złożyć wniosek o dotację, bowiem status taki uzyskuje dopiero z datą wpisu do ewidencji.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd ten powołał się na art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (aktualnie: t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1915; dalej: u.s.o.), w brzmieniu obowiązującym we wrześniu 2016 r., zgodnie z którym dotacja dla niepublicznych przedszkoli przysługiwała pod warunkiem, że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielenia dotacji informację o planowanej liczbie uczniów nie później niż dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji. Powódka nie była w tej dacie osobą prowadzącą niepubliczne przedszkole, status taki nabyła dopiero z chwilą wpisu. Zgodnie bowiem z art. 82 u.s.o. osoby prawne i fizyczne mogą zakładać szkoły i placówki niepubliczne po uzyskaniu wpisu do ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego obowiązującą do prowadzenia odpowiedniego typu publicznych szkół i placówek. Literalna wykładnia przedstawionego uregulowania wskazuje, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że warunkiem *sine qua non* założenia szkoły niepublicznej jest wcześniejsze uzyskanie wpisu, o którym była mowa wyżej. W wypadku wpisu do ewidencji szkół mamy do czynienia z czynnością materialno-techniczną, sprowadzającą się do zaewidencjonowania wymaganych ustawą danych. Zgłoszenie do ewidencji powinno zawierać m.in. informacje o warunkach lokalowych, zapewniających bezpieczne i higieniczne warunki nauki i pracy zgodnie z odrębnymi przepisami. Właśnie braki wniosku w tym zakresie (opinia straży pożarnej) były

przyczyną oczekiwania na uzupełnienie, co miało wpływ na czas jego rozpoznawania. W dniu 30 września 2016 r. powódka złożyła wprawdzie wniosek i informację o planowanej liczbie uczniów, co jest warunkiem koniecznym do uzyskania dotacji, ale nie jedynym, a wobec tego niewystarczającym. Wniosek taki może złożyć skutecznie osoba prowadząca placówkę, a nie taka, która dopiero nosi się z takim zamiarem, niezależnie od tego, jak dalece zamiar ten jest już realizowany i uzewnętrzniany. Użyte w przepisach ustawy pojęcie „osoby prowadzącej” należy - według Sądu II instancji - odnosić do osoby, która w terminie do dnia 30 września nie tylko wystąpiła z wnioskiem o wpis do ewidencji, lecz również zdążyła go uzyskać. Założenie szkoły może nastąpić więc dopiero po uzyskaniu wpisu do ewidencji, ten zaś jest koniecznym warunkiem uzyskania dotacji.

Według Sądu Apelacyjnego twierdzenia apelacji o celowym działaniu organu były całkowicie gołosłowne, a stwierdzenie o niedokonaniu wpisu „celowo i z premedytacją” wymagałoby udowodnienia. Zeznania świadków wskazują zaś na merytoryczne sprawdzenie wniosku i przedłożenie go do podpisu Prezydentowi Miasta. Chociaż nie jest to czynność skomplikowana, to nie można wymagać jej załatwienia natychmiastowo. Wniosek był kompletny dopiero w dniu 26 września 2016 r., a wpisu dokonano w dniu 3 października 2016 r. Organ działał więc bezzwłocznie, załatwiając sprawę w terminie tygodnia. To do osoby, która chce prowadzić określoną działalność i skorzystać ze związanych z nią uprawnień, należy dbałość o interesy własne i placówki, którą chce założyć. Nie ma żadnych przeszkód, aby stosowne wnioski były składane z wyprzedzeniem i umożliwiały organowi zapoznanie się z nimi i podjęcie decyzji o wpisie.

Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r. (IV CSK 204/08), w którym za decydujący moment odnośnie do uzyskania prawa do dotacji uznano zgłoszenie wniosku o wpis, a nie sam wpis do ewidencji, wskazując, że jest to orzeczenie jednostkowe, odnoszące się do konkretnego stanu faktycznego i pozostające w sprzeczności z orzecznictwem sądów administracyjnych i doktryny. Sąd II instancji podkreślił przy tym, że osoba zamierzająca prowadzić niepubliczne przedszkole może uzyskać wpis do ewidencji przed końcem września i wskazać późniejsze rozpoczęcie działalności. W przeciwnym razie dochodzić by mogło do sytuacji, w której między wnioskiem, np. niezawierającym niezbędnych danych umożliwiających wpis, a samym wpisem upłynąłby znaczny czas, co czyniłoby wątpliwym termin rozpoczęcia działalności, a w skrajnych przypadkach jej podjęcie, i okres, za który mogłaby przysługiwać dotacja, stwarzając równocześnie konieczność rezerwowania środków w budżecie gminy na cel, który może w ogóle nie zostać zrealizowany. Uzyskanie wpisu do ewidencji oznacza, że osoba prowadząca szkołę lub placówkę jest przygotowana do rozpoczęcia działalności.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku w całości wniosła powódka, zarzucając:

1/ naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 90 ust. 2b u.s.o. przez nierozpoznanie zarzutów podnoszonych w apelacji oraz nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów apelacji powódki dotyczących:

- nieprawidłowego uznania przez Sąd I instancji, że tylko pozytywna weryfikacja warunków określonych w art. 82 ust. 2 u.s.o. daje gwarancję właściwego zaplanowania w budżecie kwoty dotacji, podczas gdy gwarancję uzyskania, a tym samym zaplanowania w budżecie odpowiedniej kwoty dotacji daje złożenie wniosku o jej udzielenie do dnia 30 września roku poprzedzającego,

- nieprawidłowego prowadzenia przez organ ewidencyjny pozwanego działań zmierzających do dokonania wpisu przedszkola powódki do ewidencji przedszkoli, jako prostej czynności materialno-technicznej, która nie wymagała ani decyzji Prezydenta Miasta, ani dokonywania formalnych czynności, lecz złożenia dokumentów w segregatorze i wydania zaświadczenia, co nie jest jednoznaczne z „dokonaniem wpisu”,

- braku interpretacji i wykładni art. 90 ust. 2b u.s.o. wobec treści tego przepisu w powiązaniu z art. 90 ust. 1, art. 82 *in fine*, art. 5 ust. 2 pkt 3 u.s.o. oraz wykładni dokonanej w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r. (IV CSK 204/08),

- nieodniesienie się do zarzutu naruszenia art. 90 ust. 2b u.s.o. w świetle nowych przepisów, tj. art. 33 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (aktualnie: t.j. Dz.U. z 2021 r., poz. 1930 ze zm.; dalej: u.f.z.o.), która to ustawa rzeczywiście wprowadziła, obowiązujący od 2018 r., obowiązek uzyskania wpisu do ewidencji do dnia 30 września, jako warunek do otrzymania dotacji w roku następnym;

2/ naruszenie przepisów prawa materialnego:

- a) art. 90 ust. 2b w zw. z art. 90 ust. 1 u.s.o., w brzmieniu obowiązującym w 2016 r., przez błędną wykładnię w zakresie pojęcia „osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji informację o planowanej liczbie uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji” w ten sposób, że osobą, która może skutecznie złożyć wniosek o udzielenie dotacji na następny rok, jest wyłącznie osoba, która do dnia złożenia wniosku i nie później niż do 30 września roku poprzedzającego uzyskała wpis do ewidencji niepublicznych przedszkoli, natomiast nie bierze pod uwagę, iż przepisy nie określają w ten sposób

„osoby prowadzącej” i nie nakazują uzyskania wpisu do ewidencji jako koniecznego warunku do skutecznego złożenia wniosku o udzielenie dotacji na rok następny,

b) art. 90 ust. 2b w zw. z art. 90 ust. 1 i ust. 3c u.s.o. przez błędną wykładnię i niezastosowanie wskutek błędnej wykładni, polegającej na uznaniu, że powódka nie spełniła warunku koniecznego do uzyskania dotacji, w ten sposób, że na dzień 30 września 2016 r. nie była uprawniona do złożenia wniosku o udzielenie dotacji, gdyż przedszkole nie zostało wpisane do ewidencji, pomimo braku takiego przepisu prawa oraz pomimo kształtującego orzecznictwa sądów cywilnych i Sądu Najwyższego w tym zakresie, przyznającego prawo do uzyskania dotacji, gdy wniosek o wpis do ewidencji przedszkoli został złożony przed złożeniem wniosku o udzielenie dotacji na następny rok budżetowy,

c) art. 82 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 90 ust. 2b u.s.o. przez błędną wykładnię i uznanie, że termin „osoba prowadząca” odnosi się wyłącznie do osoby, która uzyskała już wpis do ewidencji przedszkoli niepublicznych, gdy chodzi też o osobę, która złożyła wniosek o wpis placówki oświatowej do właściwej ewidencji,

d) art. 90 ust. 2b u.s.o. przez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że powódka nie złożyła skutecznie wniosku o udzielenie dotacji dla przedszkola na 2017 r., w sytuacji gdy do dnia 30 września 2016 r. złożyła zarówno wniosek o wpis przedszkola do ewidencji, jak i wniosek o udzielenie dotacji na 2017 r.,

e) art. 82 ust. 1 i 3 u.s.o. przez błędną wykładnię, gdyż Sąd uznał wprowadzenie wpisu do ewidencji za prostą czynność materialno-techniczną, jednak wiązał skuteczność wpisu z doręczeniem zgłaszającemu zaświadczenia o wpisie do ewidencji.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...), z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 80.895 zł z odsetkami od kwot i dat jak w pozwie, wraz z kosztami procesu, obejmującymi także koszty zastępstwa procesowego, we wszystkich instancjach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a więc niespełnienia - zdaniem powódki - ustawowych wymagań stawianych uzasadnieniu sądu II instancji. Należy jednak podkreślić, że Zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzut naruszenia przepisów postępowania tylko wtedy jest skuteczny, kiedy to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co z reguły nie jest możliwe w przypadku błędów uzasadnienia wyroku, które jest sporządzane już po wydaniu orzeczenia, a więc jego wadliwe sporządzenie nie może mieć wpływu na treść orzeczenia. Jedynie w przypadku takich uchybień w sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które uniemożliwiają sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostały prawidłowo zastosowane, zarzut naruszenia omawianego przepisu może okazać się skuteczny (zob. np. wyroki SN z dnia: 21 grudnia 2000 r., IV CKN 216/00; 28 lutego 2006 r., III CSK 149/05; 4 października 2012 r., I CSK 632/11). Taka sytuacja nie występuje jednak w rozpoznawanej sprawie, gdyż uzasadnienie wyroku Sądu II instancji zawiera wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne przewidziane w art. 328 § 2 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 7 listopada 2019 r.), a przedstawione motywy i argumenty pozwalają prześledzić i ocenić stanowisko tego Sądu. Natomiast okoliczność, że skarżąca z tymi wywodami się nie zgadza, nie może stanowić podstawy takiego zarzutu. Ponadto analizując apelację powódki (k. 298-301v), uznać należy, że Sąd Apelacyjny odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych przez skarżącą.

Z powyższym wiąże się kwestia zastosowania art. 378 § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że nie jest bezwzględnym warunkiem prawidłowego rozpoznania sprawy przez sąd II instancji odniesienie się do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji. Z ustanowionego w powołanym przepisie obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika bowiem konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd II instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyroki SN z dnia: 30 września 2016 r., I CSK 623/15; 20 lutego 2018 r., V CSK 352/17; 14 marca 2018 r., II PK 120/17; 22 sierpnia 2018 r., III UK 119/17).

Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący art. 233 § 1 k.p.c., to ten przepis nie może stanowić skutecznej podstawy kasacyjnej. W ramach kontroli kasacyjnej Sąd

Najwyższy nie kontroluje samej oceny dowodów, a jedynie jej legalność. Skarżący może bowiem zakwestionować sposób zebrania materiału dowodowego z naruszeniem przepisów regulujących postępowanie dowodowe; w takim wypadku obowiązkiem skarżącego jest przytoczenie tych przepisów i wyjaśnienie, jaki wpływ na treść rozstrzygnięcia to naruszenia miało. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.). Tak więc wszelkie zarzuty w skardze kasacyjnej dotyczące oceny materiału dowodowego nie miały jakichkolwiek podstaw prawnych.

Dodatkowo trzeba zauważyć, że pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa materialnego nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów (postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2018 r., II PK 213/17, niepubl.). Tymczasem w skardze kasacyjnej powiązано część zarzutów dotyczących prawa materialnego z oceną materiału dowodowego, co - jak wskazano - nie ma żadnego uzasadnienia w kontekście postępowania kasacyjnego.

Zasadne były natomiast zarzuty dotyczące prawa materialnego, przy czym należy zauważyć, że ostatecznie w orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż roszczenie o dotację należną placówce niepublicznej zgodnie z art. 90 u.s.o. może być dochodzone przed sądem powszechnym (przed zmianą przepisów i przekazaniem tych spraw na drogę administracyjną).

Problem sprowadzał się do wykładni art. 90 ust. 1 i 2b u.s.o., albowiem Sądy obu instancji przyjęły, że powódka nie spełniła warunku koniecznego do uzyskania dotacji. Z tych przepisów wynika, że dotacja przysługuje pod warunkiem zgłoszenia przez osobę prowadzącą niepubliczne przedszkole planowanej liczby uczniów, najpóźniej do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji. Zgodnie z art. 82 ust. 1 u.s.o., w brzmieniu obowiązującym w okresie, którego dotyczy sprawa, szkoły i placówki niepubliczne mogły zakładać m.in. osoby fizyczne po uzyskaniu wpisu do ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego obowiązana do prowadzenia odpowiedniego typu publicznych szkół i placówek. Sądy *meriti* uznały, że skoro do dnia 30 września 2016 r. powódka nie

uzyskała statusu osoby prowadzącej niepubliczne przedszkole (taki wpis uzyskała w dniu 3 października 2016 r.), to zgłoszenie przez nią przed tą datą wniosku o przyznanie dotacji nie mogło odnieść skutku.

Przedmiotowe zagadnienie było już omawiane w orzecznictwie. Chodzi o wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 204/08, z którym nie zgodził się Sąd Apelacyjny. W tym wyroku wskazano, że w przepisach regulujących kwestie techniczno-organizacyjne związane ze sposobem założenia szkoły lub placówki niepublicznej ustawodawca nie mógł użyć innych, niż to uczynił określić. Jest rzeczą oczywistą, że szkoły i placówki mogą być zakładane przez osoby o określonym statusie prawnym, a więc takie osoby, które uzyskały wpis do ewidencji szkół i placówek. Osoba, która wpisu nie uzyskała, nie może prowadzić ani szkoły, ani placówki. Określając wymagania, jakim powinno odpowiadać „zgłoszenie do ewidencji”, ustawodawca w odniesieniu do warunku polegającego na oznaczeniu osoby składającej „zgłoszenie do ewidencji” również nie mógł posłużyć się innym określeniem jak te, którego użył, a mianowicie „osoba zamierzająca prowadzić szkołę lub placówkę” (art. 82 ust. 2 pkt 1 u.s.o.). Nie mógł przecież użyć sformułowania „osoba prowadząca szkołę lub placówkę”. Sformułowania użyte w tych przepisach, których istota i cel są zupełnie inne, niż przepisu stanowiącego podstawę uzyskania dotacji, nie mogą stanowić „argumentu” na rzecz wykładni art. 90 ust. 2b u.s.o., że chodzi tu tylko o osobę, która uzyskała już (a więc przed złożeniem wniosku o dotację) wpis do ewidencji np. przedszkoli niepublicznych. Taka wykładnia pozbawia dotacji te przedszkola, które są w fazie zaawansowanych przygotowań do rozpoczęcia działalności od następnego roku, jednak osoby, które będą je prowadzić nie zdążyłyby uzyskać wpisu do ewidencji przedszkoli do dnia 30 września roku poprzedzającego przyznanie dotacji. Uwzględniając przede wszystkim cel powołanych przepisów, w szczególności art. 90 ust. 2b u.s.o., jakim jest zapewnienie przedszkolom dotacji przysługującej z mocy prawa, niezależnie od tego, czy są to przedszkola już działające, czy też przedszkola, które rozpoczną działalność od nowego roku, przyjąć należy, że użytym w tym przepisie określeniem „osoba prowadząca niepubliczne przedszkole” objęta jest także osoba, która do 30 września roku poprzedzającego rok udzielenia dotacji nie tylko poda organowi właściwemu

do udzielenia dotacji planowaną liczbę uczniów, ale także, a nawet przede wszystkim, dokona „zgłoszenia do ewidencji”, o jakim mowa w art. 82 ust. 2 u.s.o., w którym należy podać wiele informacji wskazujących, że spełnione są warunki umożliwiające uruchomienie przedszkola.

Sąd Najwyższy podziela ten tok rozumowania. Wbrew twierdzeniom Sądu II instancji nie chodzi tu o jednostkowe orzeczenie Sądu Najwyższego, ale o prawidłową wykładnię art. 90 ust. 2b u.s.o., mając na uwadze przepisy tej ustawy i cele, jakim ma służyć dotacja na działalność oświatową. Literalna wykładnia art. 90 ust. 2b u.s.o. daje rezultat sprzeczny z celem przepisu. Pojęcie osoby prowadzącej niepubliczne przedszkole w kontekście tego przepisu należy interpretować szeroko, obejmując nim także osobę fizyczną tak dalece zaangażowaną w organizację niepublicznego przedszkola, że posiadającą już informacje o liczbie dzieci, które będą uczęszczać do organizowanej przez nią placówki. Oczywiście, słusznie Sąd Apelacyjny podkreślił, że od osoby zamierzającej prowadzić placówkę oświatową (przedszkole niepubliczne) można i należy wymagać, aby stosowne wnioski składała w takim terminie, żeby uzyskać wszystkie niezbędne wpisy przed złożeniem wniosku o dotację. Niemniej trzeba mieć na uwadze, że dotacja ma służyć ułatwieniu prowadzenia działalności w ramach placówek oświatowych (w szerokim znaczeniu).

Za przeciwną interpretacją nie przemawia treść art. 82 ust. 2 pkt 1 u.s.o. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 września 2017 r.), zgodnie z którym zgłoszenie do ewidencji powinno było zawierać oznaczenie osoby zamierzającej prowadzić szkołę lub placówkę, jej miejsca zamieszkania lub siedziby. Chociaż jest to pojęcie (w założeniu) odróżniające się od pojęcia „osoby prowadzącej niepubliczne przedszkole”, to inna jest istota tych dwóch pojęć w odniesieniu do sytuacji, których dotyczą. Skoro dotacja oświatowa, jak wskazano, ma służyć ułatwieniu prowadzenia działalności gospodarczej realizującej cele oświatowe, to spełnienie wymogów prowadzenia takiej działalności, a więc wszelkich warunków do uzyskania wpisu do ewidencji prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego obowiązującą do prowadzenia odpowiedniego typu publicznych szkół i placówek, nawet jeżeli jeszcze taki wpis nie został dokonany, uprawnia do uzyskania dotacji. Oznacza to, że za osobę prowadzącą niepubliczne przedszkole

w rozumieniu art. 90 ust. 2b u.s.o. nie należy uważać wyłącznie osoby, która w dacie złożenia wniosku o przyznanie dotacji została już wpisana do ewidencji publicznych szkół i placówek. Nic nie stoi przy tym na przeszkodzie, aby wniosek o wpis osoby ubiegającej się o dotację do tej ewidencji został dokonany przez właściwy organ priorytetowo, aby na koniec września danego roku taka osoba legitymowała się tym wpisem, nawet jeżeli złożyła wniosek w terminie krótszym (licząc do dnia 30 września danego roku) niż termin do rozpatrzenia wniosku.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że powódka spełniała wszelkie wymogi do uzyskania wpisu, przy czym kompletny wniosek złożyła w dniu 26 września 2016 r., a wpis uzyskała w dniu 3 października 2016 r. Powinna zatem zostać potraktowana jako „osoba prowadząca szkołę lub placówkę”. W stanie prawnym do dnia 1 stycznia 2018 r. osobą uprawnioną do uzyskania dotacji dla niepublicznych przedszkoli była osoba, która na dzień 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji faktycznie prowadziła taką placówkę lub spełniała wszystkie warunki do uzyskania wpisu w tym przedmiocie i złożyła wniosek o taki wpis, oraz do tego dnia podała organowi właściwemu do udzielania dotacji informację o planowanej liczbie uczniów (art. 90 ust. 2b u.s.o.).

Reasumując, skarga kasacyjna była zasadna, w związku z czym, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzeczono jak sentencji wyroku, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).